U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyň: **a) S. M.**, **b) M. M.**, obě zastoupeny Mgr. Jiřím Douskem, advokátem Spolak advokátní kancelář s. r. o., se sídlem 8. března 21/13, Liberec V – Kristiánov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-402/ZA-ZA04-K07-2015, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 13. 5. 2016, č. j. 58 Az 1/2016 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadly žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu.

Žalobkyně jsou ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, řecko-katolického vyznání, bez politické příslušnosti či jiné společenské angažovanosti. Ukrajinu opustily dne 14. 2. 2015, před tímto datem žily v obci D. O mezinárodní ochranu požádala žalobkyně a) společně s manželem, který byl již třikrát předvolán na vojenskou správu a hrozí mu účast ve válce. Manžel jako jediný rodinu živil, žalobkyně a) má středoškolské vzdělání, nikdy však nebyla zaměstnána. Bez jeho podpory by neměla s dcerou z čeho žít. Jiné důvody pro udělení azylu neuvedla, v T. válečný konflikt neprobíhá.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že u žalobkyň není naplněn žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až 14 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a rozhodnutí žalovaného proto posoudil jako zákonné.

Kasační stížnost podaly žalobkyně (dále jen stěžovatelky) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítaly, že soud nedostatečně zjistil skutkový stav a neprovedl navrhované listinné důkazy či výslech matky stěžovatelky a) k situaci

na Ukrajině. V důsledku toho případ nesprávně právně posoudil. Nedostatečně také zvážil možnost udělení humanitárního azylu. Přijatelnost kasační stížnosti spatřovaly v potřebě provést výklad právního řádu s ohledem na udělování humanitárního azylu ve vztahu k ohrožení rodinného příslušníka válečným konfliktem, neboť tato otázka není judikatorně podrobně upravena. Závěrem navrhly, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci zrušen, s ním i rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a věc aby byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

Podle § 104 písm. a) odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti kasační stížnosti nejsou v projednávané věci splněny. Krajský soud se otázce humanitárního azylu nadnesené stěžovatelkami podrobně věnoval a odkázal přitom také na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 – 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 52). Situace stěžovatelek se z rámce uvedené judikatury nijak nevymyká. I pro ně tedy platí především právní věty vzešlé z judikátu posledně uvedeného, podle nichž *„azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu.“* Přitom *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění*

těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry". Tento požadavek krajský soud beze zbytku naplnil.

Za této situace nemá Nejvyšší správní soud žádný prostor pro to, aby se nějak speciálně zabýval otázkou humanitárního azylu pro rodinné příslušníky brance, jenž má narukovat do armády. Lze ostatně poukázat i na to, že vynucování branné povinnosti ze strany státu, jehož je branec příslušníkem, není podle judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro udělení azylu (viz rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49); sotva tedy může být důvodem pro udělení humanitárního azylu jeho rodinným příslušníkům.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104 písm. a) odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s).
.

V Brně dne 8. září 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu